

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupen Mgr. Janem Kvapilem, advokátem se sídlem Sakařova 1631, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 20. 3. 2024, č. j. 36 Ad 8/2023-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jana Kvapila **se určuje** částkou 1 300 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Pardubicích (správní orgán I. stupně) rozhodnutím ze dne 21. 10. 2022, č. j. 328350/22/PA, zamítl žádost žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo – dle § 9 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 329/2011 Sb.“). Odvolání proti označenému prvostupňovému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 1. 2023, č. j. MPSV-2023/11199-919. Toto rozhodnutí zrušil Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“) rozsudkem ze dne 30. 5. 2023, č. j. 50 Ad 1/2023-59, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“) neposkytuje odpovědi na veškeré pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Žalovaný proto vyžádal posudek PK MPSV ze dne 9. 8. 2023. Návazně rozhodnutím ze dne 1. 9. 2023, č. j. MPSV-2023/183323-919 (dále též „rozhodnutí žalovaného“ nebo též „napadené rozhodnutí“), žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“), zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány vyhodnotily žalobcovu žádost o přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku správně. I podle názoru krajského soudu nebyly pro přiznání předmětného příspěvku splněny zákonné předpoklady. Posudky PK MPSV ze dne 20. 12. 2022 a ze dne 9. 8. 2023, o jejichž závěry opřel žalovaný své rozhodnutí, odpovídají požadavkům, které jsou na posudky kladeny právní úpravou a judikaturou. Zdravotní stav žalobce popisují úplně, jednoznačně a přesvědčivě. Dospívají k závěru, že žalobce netrpí těžkou vadou nosného (pohybového) ústrojí ve smyslu přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb. Netrpí ani mentálním postižením či autistickou poruchou ve smyslu téže přílohy. Krajský soud neshledal ani to, že by si oba zmíněné posudky odporovaly. Důvodnou neshledal ani žádnou další žalobní argumentaci a žalobu proto zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítal, že posudek PK MPSV ze dne 9. 8. 2023 nelze považovat za úplný a přesvědčivý. Jeho závěry jsou v rozporu se závěry předcházejícího posudku ze dne 20. 12. 2022. Tyto nesrovnalosti přitom neozřejmil ani krajský soud. Podle stěžovatele posudek PK MPSV ze dne 9. 8. 2023 neodstranil nedostatky, na něž upozornil krajský soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2023, č. j. 50 Ad 1/2023-59, jímž bylo zrušeno první rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel je i nadále přesvědčen o tom, že je osobou s těžkým postižením nosného, resp. pohybového ústrojí. Jeho zdravotní obtíže mají dlouhodobý charakter. Splňuje proto předpoklady pro přiznání požadovaného příspěvku na motorové vozidlo ve smyslu § 9 zákona č. 329/2011 Sb. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem krajského soudu. Jeho závěry považuje za věcně správné. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ji Nejvyšší správní soud odmítne jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem

pokračování

č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[6] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s., přičemž v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). Zbývá tedy posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23 atp.).

[7] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 15. 7. 2021, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 9 Ads 192/2023-43 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Stěžovatel žádal o přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo. Podle § 9 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb. má na tento příspěvek nárok osoba, která *má těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí, autistickou poruchu s těžkým funkčním postižením anebo těžkou nebo hlubokou mentální retardaci charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.*

[10] Posouzení zdravotního stavu žadatele o zvláštní pomůcku je přitom otázkou odbornou, medicínskou. „V řízení o příspěvku na zvláštní pomůcku posuzuje zdravotní stav žadatele Okresní správa sociálního zabezpečení (OSSZ), jejíž úkoly plní lékař [§ 8 odst. 1 písm. e) a § 8 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení]. Postup při posuzování zdravotního stavu podrobně upravuje § 8 téhož zákona, který ukládá OSSZ vypracovat posudek o tom, zda zdravotní stav žadatele o dávku odůvodňuje její poskytnutí (§ 8

odst. 7). Při posuzování invalidity vychází OSSZ zejména z nálezů ošetřujícího lékaře, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření lékaře, který plní úkoly OSSZ, a z podkladů stanovených jinými právními předpisy (§ 8 odst. 8 citovaného zákona ve znění účinném v roce 2018). V odvolacím řízení posuzuje zdravotní stav žadatelů ministerstvo, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise (§ 4 odst. 2 tohoto zákona).“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 10 Ads 119/2020-27). „Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Výsledkem posouzení je potom odborný posudek, který je pro správní orgán stěžejním důkazem, a na který je při nedostatku odborné erudice odkázán. Proto je třeba klást zvýšený důraz na jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost každého takového posudku.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2020, č. j. 1 Ads 224/2019-20). Posuzovaný zdravotní stav musí být popsán dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné pochybnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28, nebo ze dne 12. 2. 2024, č. j. 10 Ads 215/2023-29). Povinností posudkové komise je vypořádat se se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédnout k potížím tvrzeným účastníkem řízení, lékařským zprávám atp. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2023, č. j. 6 Ads 252/2022-35). V případě naplnění uvedených požadavků posudek zpravidla představuje rozhodující důkaz pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Ads 23/2018-37, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17, ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28 atp.). Úkolem správních soudů potom je vyhodnotit, zda je posudkový závěr posudkové komise náležitě, přesvědčivě a srozumitelně odůvodněn (srov. rozsudky ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013-34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60, ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014-23, ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Ads 254/2017-27 atp.). Výše uvedené plně platí i pro řízení o žádosti dle zákona č. 329/2011 Sb. (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016-29, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 3 Ads 64/2017-37, ze dne 21. 9. 2020, č. j. 1 Ads 224/2019-20, ze dne 25. 3. 2022, č. j. 5 Ads 38/2021-26, ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 360/2020-63, ze dne 31. 1. 2022, č. j. 10 Ads 119/2020-27, ze dne 29. 11. 2023, č. j. 9 Ads 192/2023-43 atp.).

[11] Podle názoru Nejvyššího správního soudu byla východiska výše uvedené judikatury v daném případě respektována. Posledně vyžádaný posudek (který rozvedl hodnocení dřívějšího posudku ze dne 20. 12. 2022) dospívá k jednoznačnému závěru, že obtíže stěžovatele nelze považovat za obtíže, pro které by bylo lze vyhovět žádosti požadující přiznání příspěvku na pořízení motorového vozidla. Podle komise stěžovatel netrpí těžkou vadou nosného (pohybového) ústrojí, uvedenou v písm. a), b), d) až i), l) a m) bodu 1 části I. přílohy k zákonu č. 329/2011 Sb., netrpí ani těžkým mentálním postižením ve smyslu písm. b) bodu 5 části I téže přílohy, resp. poruchou autistického spektra, uvedenou v písm. c) bodu 5 části I. přílohy. V rámci posudkového hodnocení komise hodnotí (na podkladě souhrnné zdravotnické dokumentace a předložených nálezů) zdravotní obtíže stěžovatele. Vyjadřuje se i k tvrzeným obtížím s dolními končetinami: „Má dobře fungující TEP levého kolenního kloubu. Má (resp. měl) těžkou artrózu pravého kyčelního kloubu, nyní je čerstvě po TEP

pokračování

s dobrým pooperačním průběhem. Uvolování a nestabilitu pánevního pletence nemá. Středně těžké parézy dolních končetin nemá. Nedostatečný vývin dvou končetin a hrudníku nemá, nemá ani deformity hrudníku, nemá těžké dystrofie či atrofie trupového a končetinového svalstva, není odkázán na invalidní vozík. Pod pojmem těžké postižení funkce jedné dolní končetiny je potřeba si představit, že končetina neplní opornou funkci, že není stojná, a to také nemá. Nesplňuje tedy kritéria písmene g). Dále nemá anatomické ztráty končetin, nemá paraplegii nebo těžkou paraparézu DKK, nemá hemiplegii ani těžkou hemiparézu, nemá ankylózu obou kyčelních nebo obou kolenních kloubů ani těžké kontraktury v okolí, nemá ztuhlou celou páter, nejde o chondrodystrofika s tělesnou výškou do 120 cm. Nemá těžkou nebo hlubokou mentální retardaci a ani není autista.“ Je pravdou, že původní posudek nebyl úplný, dospíval však k identickým závěrům jako posudek navazující, který dostatečně vypořádává stěžejní otázky, resp. napravuje vady vytknuté krajským soudem. Lze si samozřejmě představit vždy ještě podrobnější posouzení, z posudku však jednoznačně vyplývá proč i přes tvrzené zdravotní potíže, které byly posouzeny ve svém souhrnu, nejsou splněny podmínky pro vyhovění žádosti o příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo – dle § 9 zákona č. 329/2011 Sb. (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016-29, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 3 Ads 64/2017-37, ze dne 21. 9. 2020, č. j. 1 Ads 224/2019-20, ze dne 25. 3. 2022, č. j. 5 Ads 38/2021-26, ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 360/2020-63, ze dne 31. 1. 2022, č. j. 10 Ads 119/2020-27, či ze dne 29. 11. 2023, č. j. 9 Ads 192/2023-43).

[12] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že mezi posudky nepanují zásadní rozpory, jež by vedly k nevěrohodnosti jejich závěrů (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2024, č. j. 7 Ads 150/2023-112, či nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16). Je pravdou, že v posudcích jsou (i přes relativně krátký časový odstup) částečné odlišnosti např. stran poškození kolenního kloubu. Ty jsou však přítomny toliko v rámci diagnostického souhrnu, tj. nikoliv v rámci posudkových závěrů, které jsou z hlediska posouzení žadatelova zdravotního stavu stěžejní. V tomto ohledu se posudky neliší; posudek ze dne 9. 8. 2023 navazuje na posudek ze dne 20. 12. 2022 a zpřesňuje, resp. doplňuje závěry v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu, a v souladu s ním dovozuje nesplnění podmínek zákona, resp. jeho přílohy. Současně nelze přehlédnout, že namítané hodnocení levého kolenního kloubu (těžká mediolaterální a předozadní nestabilita) bylo do prvního posudku převzato ze zprávy MUDr. J. P., která však obsahuje celkovou historii stěžovatelových ortopedických potíží. Tento posudek se přitom shoduje s nosným závěrem později vyžádaného posudku, který hodnotí všechny stěžovatelovy obtíže, vč. obtíží s dolními končetinami (viz výše). Co se pak týče závěru krajského soudu, že „i případná trvající nestabilita levého kolenního kloubu by nemohla vést k závěru o těžké funkční poruše pohyblivosti, neboť u žalobce není postižení tří a více funkčních celků (viz bod 27 shora)“, tento vychází ze samotného posudkového zhodnocení. V něm posudková komise jednoznačně uvedla, že stěžovatel netrpí těžkou funkční poruchou pohyblivosti na základě postižení tří a více funkčních celků pohybového ústrojí s příp. odkázaností na vozík pro invalidy, kdy funkčním celkem se rozumí trup, pánev, resp. končetina. V podrobnostech odkazuje soud na posudek, resp. rozhodnutí žalovaného a rozsudek krajského soudu, s nimiž se ztotožňuje i v dalších nosných závěrech. Pokud pak stěžovatel výslovně uvádí, že důvodné pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti posudku mohou vyvolat i rozpory v rámci shrnutí diagnostického stavu, odkazuje zdejší soud na výše uvedené a dodává, že ve spisovém materiálu není po provedení TEP levého kolene žádná

zmínka o nestabilitě operovaného kolene. To přitom platí i o pozdější ortopedické zprávě ze dne 28. 6. 2022. Stěžovatel přitom nepředložil ani v rámci kasačního řízení podklad, který by měl potenciál zvrátit závěry žalovaného, resp. posudkové komise. Stěžovateli bylo nadto umožněno zúčastnit se jednání stran jeho zdravotního stavu. Z posledního posudku PK MPSV (ze dne 9. 8. 2023) vyplývá, že posudková komise stěžovateli zaslala pozvánku k jednání, stěžovatel se však k jednání posudkové komise (bez omluvy) nedostavil.

[13] Krajský soud řádně vypořádal i námitku stran poukazu na Interní instrukci náměstkyně ministryně sekce sociálně pojistných systémů č. 2/2016. Nad rámec tam uvedených závěrů, s nimiž kasační soud plně souhlasí, lze dodat, že výskyt interních instrukcí není v právním prostředí České republiky ničím výjimečným. Jejich smyslem je zejména naplnění zásady legitimního očekávání a sjednocení rozhodovací praxe správních orgánů při posuzování konkrétních případů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005-57, č. 605/2005 Sb. NSS, a na něj navazující judikaturu, např. rozsudky téhož soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 2 Ads 171/2015-61, ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 Ads 104/2018-120 atp.). Není nadto pravdou, že by žalovaný vycházel toliko z výše uvedené instrukce, tj. že by přehlížel znění zákona (zákon č. 329/2011 Sb. a jeho přílohu) a ten v dané věci neaplikoval. Opak je pravdou.

[14] Přijatelnost kasační stížnosti neshledal zdejší soud ani na základě žádného dalšího stížního tvrzení. Nejvyšší správní soud přitom nijak nesnižuje závažnost stěžovatelových zdravotních obtíží, ty však byly řádně reflektovány v předmětných posudcích. Všechny tři (posudek lékaře OSSZ ze dne 19. 9. 2022 a dva posudky PK MPSV ze dne 20. 12. 2022 a ze dne 9. 8. 2023) se přitom shodují na závěru, že stěžovatel nesplňuje zákonné předpoklady pro vyhovění jeho žádosti o přiznání příspěvku na motorové vozidlo, přičemž poslední z nich napravil krajským soudem vytčené pochybení. Za této situace nelze žalovanému ani krajskému soudu vytýkat, pokud z něj vyšli. I v dalších ohledech má postup žalovaného a krajského soudu oporu v právní úpravě a judikatuře. Lze dodat, že „*nastavení sociálního systému, a tedy i zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, je primárně věcí zákonodárce. Soudům nepřísluší navzdory jasnému textu zákona výkladem rozšiřovat dopad zákona na další osoby, byť se to stěžovateli může zdát sebevíc nespravedlivé. Případy rozšiřujícího soudního výkladu v oblasti sociálního zákonodárství jsou vskutku výjimečné a soud by tak reagoval například na legislativní opomenutí, o kterém zde však nelze hovořit. Jestliže posudkové orgány dospěly k závěru, že stěžovatel nesplňuje zdravotní postižení odůvodňující jeho nárok na příspěvek, správní orgány musely jeho žádost zamítnout*“ (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 Ads 360/2020-63). Nejvyšší správní soud dodává i to, že nevyhovění dané žádosti nezakládá nemožnost podat žádost novou (např. v případě zhoršení zdravotního stavu). Ostatně toho si stěžovatel musí být vědom i z řady dalších řízení, jejichž je účastníkem (srov. např. řízení vedená zdejším soudem pod sp. zn. 4 As 72/2019, 1 As 298/2019, 10 As 18/2020, 6 Ads 215/2020, 4 Ads 148/2020, 10 Ads 70/2023, 7 Ads 67/2023, 4 Ads 45/2023, 4 Ads 66/2023, 2 Ads 165/2024, 5 Ads 278/2024).

[15] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle § 60 odst. 2 s. ř. s. však v daném typu řízení právo na náhradu nákladu řízení nemá. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[17] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. přitom platí, že zástupce ustanoven v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje účastníka řízení i v řízení o kasační stížnosti. Citované ustanovení rovněž stanoví, že je-li ustanoven advokát, platí odměnu za zastupování stát. Náklady řízení sestávají z odměny za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 1.000 Kč podle § 7, § 9 odst. 2 a odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 6 Ads 209/2019-62, č. 4115/2021 Sb. NSS, přitom tato zvláštní tarifní hodnota upravená v § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu neporušuje zásadu rovnosti spojenou s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby (viz i rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Ads 342/2020-20, ze dne 24. 11. 2021, č. j. 1 Ads 223/2021-86, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 Ads 364/2021-47, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 2 Ads 165/2024-20 atp.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve výši 1 300 Kč. Tato částka mu bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu